

[Justitsministeren.]

lov indføjes regler om domstolenes behandling af sager om prøvelse af beslutning om adoption uden samtykke svarende til de regler, der er indført i den danske retsplejelov, samtidig med at adoptionsloven blev ændret.

Jeg ved, at spørgsmålet om adoptionslovens ikraftsættelse og ændringen af den grønlandske retsplejelov for tiden behandles i det grønlandske lovudvalg, og at det er tanken, så snart det er teknisk muligt, at forelægge spørgsmålet for det grønlandske landsråd. Først når landsrådets tilslutning foreligger og de nødvendige ændringer i den grønlandske retsplejelov er gennemført her i folketinget, kan adoptionsloven træde i kraft i Grønland.

Lene Bro: Jeg takker ministeren for redegørelsen, men problemet er netop det, at vi i øjeblikket har et tidsinterval, hvor vi kan ramme så mange børneskæbner. Det er derfor, jeg har spurgt, om ministeren ville tage initiativ, om ikke andet så et initiativ, som gjorde, at der ikke blev truffet nogen afgørelser om disse sager, der i øjeblikket ligger og svæver, især måske den aktuelle, hvor vi ved, at fogden står parat til at skulle udlevere et barn. Jeg beder bare om, at man måske ved forhandling med Grønlandsministeriet kunne opnå en udsættelse, fordi landsrådet først træder sammen i marts. Det er jo en af grundene til, at ministeren ikke kan komme længere med en afgørelse.

Jeg ved ikke, om jeg må stille ministeren yderligere et spørgsmål: når nu plejetilladelsen er udstedt i Kalundborg og ikke tilbagekaldt fra nogen retslig instans, er det så virkelig muligt, at man, selv om det er et grønlandsk barn, stadig væk kan bede om at få det tvangsudleveret?

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg finder det i almindelighed ikke rigtigt nærmere at kommentere en konkret sag, der er under behandling, heller ikke den sag, der tilsyneladende er baggrunden for fru Lene Bros spørgsmål. Men jeg kan dog bekræfte, at justitsministeriet i en sag om tvangsadoption af en grønlandsk dreng har antaget, at adoptionslovens regler var uanvendelige. Grunden hertil var navnlig, at drengen,

om end anbragt i Danmark, fortsat var under grønlandsk børneforsorg. Det har derfor ikke været nødvendigt for os at foretage en vurdering af moderens forhold, men efter hvad jeg ved, er der ikke noget, der tyder på, at drengen ikke vil få det godt hos sin mor i Grønland.

Fru Lene Bro rejste det tillægsspørgsmål, om ikke vi kunne forsinke sagernes afgørelse sådan i månedsvis. Det vil jeg ikke ret gerne give tilsagn om. Det tror jeg nok ville give anledning til endnu større kritik end den praksis, vi følger.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Thestrup* til justitsministeren:

„Hvad har ministeren foretaget sig i anledning af, at politiet i Hadsund den 10. og 11. januar i mange timer undlod at skride ind efter anmeldelse om ulovlig frihedsberøvelse?“

(Spm. nr. 92).

Skriftlig begrundelse.

Ifølge dagspressen indledte en gruppe demonstranter fra Ålborg den 10. januar belejring af fabrikken Hope Computer i Hadsund og hindrede virksomhedens personale, ledelse og udenlandske gæster i at forlade bygningen. Trods anmeldelse skred politiet ikke ind mod den ulovlige frihedsberøvelse før kl. 5 næste morgen.

Efter det foreliggende er der tale om et klart tilfælde af ulovlig frihedsberøvelse, og det er helt klart politiets pligt at skride ind over for en sådan lovovertrædelse.

Når lovovertrædelser begås som led i den politiske eller faglige kamp, antager de en særlig farlig karakter, medmindre ordensmagten griber hurtigt og effektivt ind. Fra mellemkrigstidens Europa har vi uhyggelige eksempler på, hvad konsekvenserne kan blive, når organiserede grupper tager loven i egen hånd.

Der er i øjeblikket flere steder fremsat tanker om oprettelse af private vagtkorps eller andre politilignende organisationer. Hvis der ikke skrider effektivt ind over for lovovertrædelser som dem i Hadsund forleden, øger man faren for den slags korpsdannelse, som alle ansvarlige hidtil har modsat sig på det bestemteste.

Det er baggrunden for mit spørgsmål til